

[Svend Erik Sørensen]

Det er helt oplagt, at forslagsstillerne ikke har særlig stor tillid til den information, danske læger hidtil har haft til rådighed. Der er for en stor dels vedkommende tale om reklame, siger man, ikke information.

Om Lægeforeningens Medicinfortegnelse og Lægemiddelkataloget siges det, at de giver rimelig orientering, men at der ingen prismæssige overvejelser er. Nej, men de enkelte produkter af den samme medicin er dog beskrevet side om side, så man kan sammenligne de forskellige priser. Jeg sad med det katalog i aftes og kiggede på det og kom til det resultat, at det var ganske oversigtligt, og at det ikke skulle være videre tidkrævende at foretage disse sammenligninger. Og naturligvis bør lægerne være interesserede i at vælge den medicin, som er den billigste for patienten og for det offentlige.

Når det gælder lægernes information om lægemidler, synes jeg, det er værd at nævne, at den for en stor dels vedkommende gives gennem specialartikler, ikke mindst i Ugeskrift for Læger, men også igennem en række andre videnskabelige tidsskrifter, og naturligvis må også i denne sammenhæng lægemiddeldokumentationernes virksomhed fremhæves.

Forslagsstillerne har tilsyneladende fokuseret stærkt og ret så ensidigt på reklamens magt, som man i hvert fald ikke er begejstret for, det er oplagt. Vi finder det fantastisk, at man kan påstå, at lægerne får langt den overvejende del af deres information om lægemidler gennem lægemiddelfabrikanternes og -importørernes reklame for egne produkter. Spørgsmålet er, om der ikke bag ved disse ord ligger en mere generel holdning, der udtrykker en betydelig mistro til det private erhvervsliv også på dette område. Det er jo ikke overraskende, om det er tilfældet.

Den konservative ordfører var inde på dette, da forslaget blev fremsat første gang i december sidste år. Vores generelle holdning har ikke ændret sig siden da. Vi tror ikke, at en statslig instans, der skydes ind mellem fabrikantene og forbrugerne, vil have nogen særlig besparende virkning. Og så har vi altså en betydelig større tillid til vore lægers vurderingsevne, end forslagsstillerne tilsyneladende har. Hvis jeg tager fejl, vil jeg da gerne belæres om det.

Indenrigsministerens bemærkninger kan vi fuldt ud tilslutte os. På den konservative gruppes vegne kan jeg meddele, at vi natur-

ligvis vil se på de spørgsmål, der måtte dukke op under udvalgsarbejdet, men at vi ikke kan støtte forslaget.

Birthe Hansen (SF):

For de politiske partier, der har en positiv holdning til et forslag, er det altid trist, når det må genfremsættes, fordi flertallets holdning ikke er positiv. Men det kan være nødvendigt at forsøge igen.

Lige så vel som vi var positive i december 1982, er vi det her over for socialdemokratiets forslag om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation, fordi vi stadig mener, at en uvildig information til lægerne vil mindske det efter vor mening enorme ressourcespild, medicinalindustrien påfører vort samfund. Alene fra 1981 til 1982 er beløbet til reklame og informationsvirksomhed steget med ca. 54 mill. kr. Ja men er der da slet ingen grænser for dette spild? Nej, men det kunne der blive, hvis den danske lægestand havde mulighed for at tilbagevise den massive påvirkning, den praktiserende læge udsættes for fra medicinalindustrien.

Hertil kan man sige, at der findes jo Lægeforeningens Medicinfortegnelse, som er blevet et producentafhængigt organ. Men det vil aldrig kunne hamle op med den massive påvirkning, som iværksættes af medicinalindustrien. Her vil alene en statslig lægemiddelinformation kunne gå ind. Den vil have mulighed for ved et nyt lægemiddels fremkomst sagligt at sammenligne det med allerede anvendte præparater, og konklusionen kunne så være, at det nye middel var fuldstændig overflødig, idet det ikke virkede bedre end midler, der allerede var til stede på markedet. En sådan konklusion ville medicinalindustrien aldrig komme med, den skal jo immervæk leve af at sælge og helst så meget og så forskelligt som muligt.

Hermed er ikke sagt, at den praktiserende læge er dårligt uddannet og let påvirkelig, men det er ikke en let påvirkning, der er tale om. Var det det, var de 245 mill. kr., som medicinalindustrien brugte i 1982, jo spildte penge. Meget kan jeg sige om dansk erhvervsliv, men så tossegode er de vel heller ikke, at de smider pengene ud ad vinduet. Nej, de har en helt klar viden om, at jo flere knapper de trykker på, jo bedre sælges deres produkter. Her tænker jeg ikke alene på an-